

kabanaĉeto. Nepre ne troviĝis televidilo tie.

“Ŝtormprognozo por la nokto!” diris onklo Verno, gaje kunfrapante siajn manojn. “Kaj tiu sinjoro afable konsentis prunti al ni sian boaton!”

Maljuna sendentulo vage venis al ili, indikante al ili, kun grimaco iom malafabla, malnovan remboaton, kiu balanciĝis sur la fergriza akvo sub ili.

“Mi jam aĉetis provizojn,” diris onklo Verno, “do ĉiu enboatiĝu!”

Estis frostige en la boato. Glacieca marŝprucaĵo kaj pluvo rampis laŭ iliaj koloj kaj malvarma vento vipis iliajn vizaĝojn. Ŝajne post horoj ili atingis la rokon, kie onklo Verno, glate glitante, kondukis ilin al la kaduka domo.

La interno estis aĉa; ĝi forte odoris je fuko, la vento fajfis tra truoj en la lignaj muroj, kaj la kameno estis malseka kaj malplena. Estis nur du ĉambroj.

La provizoj de onklo Verno estis kvar bananoj kaj po unu paketo da terpomfritoj. Li provis krei fajron, sed la malplenaj frito-paketoj nur fumis kaj ŝrumpis.

“Ni povus nun utiligi kelkajn el tiuj leteroj, ĉu ne?” li gaje diris.

Li estis en bonega humoro. Li evidente pensis, ke tute neniu povos atingi ilin ĉi tie en tempesto por liveri poŝtaĵojn. Hari private konsentis, sed la penso tute ne feliĉigis lin.

Je noktiĝo, la promesita ŝtormo kreskis ĉirkaŭ ili. Ŝprucaĵoj de la altaj ondoj aspergis la murojn de la kabano, kaj feroca vento skuis la malpuregajn fenestrojn. Onklino Petunjo trovis kelkajn ŝimajn kovraĵojn en la dua ĉambro kaj faris liton por Dadli sur la tine-mordita kanapo. Ŝi kaj onklo Verno foriris al la malebena lito en la apuda ĉambro kaj lasis al Hari trovi la plej molan lokon sur la planko kaj ekuŝi sub la plej maldika, tre ĉifoneca kovraĵo.

La tempesto pli kaj pli furioziĝis dum la nokto pasis. Hari ne povis dormi. Li tremis pro malvarmo kaj turniĝadis, provante komfortiĝi; la ventro grumblis pro malsato. La ronkojn de Dadli dronigis la tondroj, kiuj komenciĝis ĝuste antaŭ la noktomezo. La luma vizaĝo sur la brakhorloĝo de Dadli, kiu pendis de la kanapo sur ties grasa pojno, informis al Hari, ke post dek minutoj li iĝos dekunujara. Li kuŝis kaj rigardis sian datrevenon tiktake pliprosimiĝi, scivolante, ĉu la Dursloj entute rememoros, scivolante, kie nun estas la leterverkanto.

Restis kvin minutoj. Hari aŭdis ion knari ekstere. Li esperis, ke la tegmento ne enfalos, kvankam se ĝi farus tion, eble estus pli varme al li. Restis kvar minutoj. Eble la domo ĉe Ligustra Vojo estos tiel plenŝtopita de leteroj je ilia reveno, ke li iel povos ŝteli unu el ili.

Restis tri minutoj. Ĉu tiu plaŭdado sur la roko estis la maro? Kaj (restis